UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

1 päivänä heinäkuuta 2010 *

Asiassa C-442/08,

jossa on kyse EY 226 artiklaan perustuvasta jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevasta kanteesta, joka on nostettu 6.10.2008,

Euroopan komissio, asiamiehinään A. Caeiros ja B. Conte, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Saksan liittotasavalta, asiamiehinään M. Lumma ja B. Klein, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

UNIONIN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J.-C. Bonichot sekä tuomarit C. Toader (esittelevä tuomari), K. Schiemann, P. Kūris ja L. Bay Larsen,

julkisasiamies: V. Trstenjak,
kirjaaja: yksikönpäällikkö M.-A. Gaudissart,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 4.2.2010 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 25.3.2010 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan komissio vaatii tällä kanteellaan unionin tuomioistuinta toteamaan, että Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 88/376/ETY, Euratom soveltamisesta 29.5.1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY,

Euratom) N:o 1552/89 (EYVL L 155, s. 1) 2, 6 ja 9–11 artiklan eikä yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 94/728/EY, Euratom soveltamisesta 22.5.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 1150/2000 (EYVL L 130, s. 1) samojen artiklojen mukaisia velvoitteitaan, koska se on antanut tullisaamisten vanhentua saamastaan keskinäistä avunantoa koskevasta tiedonannosta huolimatta ja maksanut myöhässä tämän osalta kannettavat yhteisön omat varat sekä kieltäytynyt maksamasta kertyneitä viivästyskorkoja.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

ETY:n ja Unkarin välinen assosiaatiosopimus

2 Yhdeltä puolen Euroopan yhteisöjen ja niiden jäsenvaltioiden sekä toiselta puolen Unkarin tasavallan välisestä assosioinnista tehty Eurooppa-sopimus, joka allekirjoitettiin Brysselissä 16.12.1991, hyväksyttiin Euroopan yhteisöjen puolesta 13.12.1993 tehdyllä neuvoston ja komission päätöksellä 93/742/Euratom, EHTY, EY (EYVL L 347, s. 1; jäljempänä ETY:n ja Unkarin välinen assosiaatiosopimus). Tämän sopimuksen pöytäkirjassa nro 4, sellaisena kuin se on muutettuna Euroopan yhteisöjen ja niiden jäsenvaltioiden sekä Unkarin tasavallan välisen assosiointineuvoston 28.12.1996 tekemällä

päätöksellä N:o 3/96 (EYVL 1997, L 92, s. 1; jäljempänä pöytäkirja nro 4), olevaan 16 artiklaan, jonka otsikkona on ”Yleiset vaatimukset”, sisältyvät seuraavat määrykset:

”1. Yhteisön alkuperätuotteet saavat Unkariin tuotaessa ja Unkarin alkuperätuotteet saavat yhteisöön tuotaessa sopimuksen mukaiset etuudet, jos niistä esitetään joko:

a) liitteessä III esitetyn mallin mukainen EUR.1-tavaratodistus tai;

– –”

3 Pöytäkirjassa nro 4 olevan 17 artiklan, jonka otsikkona on ”EUR.1-tavaratodistuksen antamismenettely”, 1 ja 5 kohdassa määrätään seuraavaa:

”1. Viejämaan tulliviranomaiset antavat EUR.1-tavaratodistuksen viejän tai tämän valtuuttaman edustajan viejän vastuulla tekemästä kirjallisesta hakemuksesta.

– –

5. Tavaratodistuksen antavien tulliviranomaisten on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet tuotteiden alkuperäaseman ja tämän pöytäkirjan muiden vaatimusten täyttymisen tarkastamiseksi. Tätä tarkoitusta varten ne voivat vaatia mitä tahansa todistusaineistoa ja tarkastaa viejän tilejä tai tehdä muita tarpeellisina pitämiään

tarkastuksia. Tavaratodistuksen antavien tulliviranomaisten on valvottava myös, että 2 kohdassa tarkoitetut lomakkeet täytetään asianmukaisesti. Ne tarkastavat erityisesti, että tuotekuvaukselle varattu kohta on täytetty siten, että siihen on mahdotonta tehdä vilpillisiä lisäyksiä."

4 Kyseisen pöytäkirjan 31 artiklan, jonka otsikkona on "Keskinäinen avunanto", 2 kohdassa määrätään seuraavaa:

"Sen varmistamiseksi, että tätä pöytäkirjaa sovelletaan oikein, yhteisö ja Unkari avustavat toisiaan toimivaltaisten tullihallintojen välityksellä tarkastaessaan EUR.1-tavaratodistusten ja kauppalaskuilmoitusten aitoutta sekä näissä asiakirjoissa annettujen tietojen oikeellisuutta."

5 Pöytäkirjassa nro 4 olevassa 32 artiklassa, jonka otsikkona on "Alkuperäselvityksen tarkastaminen", määrätään seuraavaa:

"1. Alkuperäselvityksen jälkitarkastus suoritetaan pistokokein tai aina kun tuojamaan tulliviranomaisilla on aihetta epäillä tällaisten asiakirjojen aitoutta, tuotteiden alkuperäasemaa tai muiden tässä pöytäkirjassa määrättyjen vaatimusten täyttymistä.

– –

3. Tarkastuksen suorittavat viejämaan tulliviranomaiset. Tätä varten niillä on oikeus vaatia todistusaineistoa ja tarkastaa viejän tilejä tai tehdä muita tarpeelliseksi katsomiaan tarkastuksia.

4. Jos tuojamaan tulliviranomaiset päättävät lykätä etuuskohtelun myöntämistä kyseisille tuotteille siihen asti, kun tarkastuksen tulokset on saatu, ne voivat luovuttaa tuotteet tuojalle, jos tarpeellisiksi katsotut varmuustoimenpiteet toteutetaan.

5. Tarkastuksen tulokset ilmoitetaan tarkastusta pyytäneille tulliviranomaisille niin pian kuin mahdollista. Näistä tuloksista on käytävä selvästi ilmi, ovatko asiakirjat aitoja ja voidaanko kyseisiä tuotteita pitää yhteisön, Unkarin tai jonkin muun 4 artiklassa tarkoitetun maan alkuperätuotteina ja täyttävätkö ne tämän pöytäkirjan muut vaatimukset.

6. Jos epäilyyn aihetta antaneessa tapauksessa vastausta ei ole saatu kymmenen kuukauden kuluessa tarkastuspyynnön päivämäärästä tai saadussa vastauksessa ei ole riittävästi tietoja sen ratkaisemiseksi, ovatko kyseiset asiakirjat aitoja tai mikä on tavaroiden tosiasiallinen alkuperä, tarkastamista pyytäneet tulliviranomaiset epäävät etuuskohtelun myöntämisen, paitsi poikkeuksellisissa olosuhteissa.”

6 Pöytäkirjassa nro 4 olevassa 33 artiklan 1 kohdassa määrätään, että jos 32 artiklassa määrätyistä tarkastusmenettelyistä syntyy riitaisuus, jota tarkastusta pyytävät ja sen suorittamisesta vastuussa olevat tulliviranomaiset eivät pysty keskenään sopimaan, tai jos syntyy kysymys tämän pöytäkirjan tulkinnasta, asia saatetaan assosiointikomitean ratkaistavaksi.

Päätös 94/728

7 Euroopan yhteisöjen omista varoista 31.10.1994 tehdyn päätöksen 94/728/EY, Euratom (EYVL L 293, s. 9) 2 artiklan 1 kohdan mukaan yhteisöjen talousarvioon otettavia omia varoja ovat muun muassa ”perinteiseksi” kutsutut varat, jotka kertyvät muun muassa yhteisestä tullitariffista ja muista tulleista tai, jotka yhteisöjen toimielimet ovat vahvistaneet tai vahvistavat muiden kuin jäsenvaltioiden kanssa käytävälle kaupalle, sekä Euroopan hiili- ja teräsyhteisön perustamissopimuksen soveltamisalaan kuuluvien tuotteiden tullimaksuista.

8 Päätöksen 94/728 2 artiklan 3 kohdan sanamuoto on seuraava:

”Jäsenvaltiot pidättävät itselleen keruukustannuksina kymmenen prosenttia 1 kohdan a ja b alakohdan mukaisesti maksettavista maksuista.”

9 Päätöksen 94/728 8 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on perittävä 2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetut yhteisön omat varat kansallisten lakiensa asetustensa ja hallinnollisten määräystensä mukaisesti, jotka on tarvittaessa mukautettu yhteisön sääntelemien edellytysten mukaisesti. Komissio tarkastelee säännöllisesti jäsenvaltioiden sille tiedoksi toimittamia kansallisia säännöksiä ja määräyksiä toimittaa jäsenvaltioille mukautukset, joita se pitää tarpeellisina kansallisten säännösten ja määräysten yhdenmukaisuuden

varmistamiseksi yhteisön sääntelyjen kanssa, ja antaa budjettivallan käyttäjälle kertomuksen. Jäsenvaltioiden on annettava 2 artiklan 1 kohdan a–d alakohdassa määrätyt varat komission käyttöön."

Asetukset N:o 1552/89 ja N:o 1150/2000

10 Asetuksen N:o 1552/89 toisessa perustelukappaleessa, joka on samanlainen kuin asetuksen N:o 1150/2000 toinen perustelukappale, todetaan seuraavaa:

["yhteisöjen omista varoista 24.6.1988 tehdyn neuvoston] päätöksen 88/376/ETY, Euratom [EYVL L 185, s. 24] 2 artiklassa tarkoitettujen omien varojen on oltava yhteisön käytössä mahdollisimman hyvien edellytyksien vallitessa – – "

11 Asetuksessa N:o 1552/89 tosin viitataan erityisesti päätökseen nro 88/376 ja asetuksessa N:o 1150/2000 päätökseen nro 94/728, mutta muuten näiden asetusten 2, 6, 9–11 artikla ja 17 artiklan 1 kohta ovat olennaisilta osin tarkasteltuina identtisiä.

12 Asetuksen N:o 1552/89 2 artiklan sanamuoto on seuraavaa:

"1. Tätä asetusta sovellettaessa katsotaan, että päätöksen 88/376/ETY, Euratom 2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuihin omiin varoihin kuuluva maksu on

todettu, kun jäsenvaltion toimivaltainen yksikkö on toimittanut maksuvelvolliselle tiedon hänen maksettavakseen kuuluvasta määrästä. Tiedonanto tehdään, kun velallinen tunnetaan ja kun toimivaltaiset hallintoviranomaiset voivat kaikkia asiaa koskevia yhteisön säännöksiä ja määräyksiä noudattaen laskea maksun määrän.

2. Kun tiedonantoon on tehtävä oikaisu, sovelletaan 1 kohtaa."

13 Tätä säännöstä on muutettu 14.7.1996 lähtien 8.7.1996 annetulla neuvoston asetuksella (Euratom, EY) N:o 1355/96 (EYVL L 175, s. 3), jonka sisältö on otettu asetuksen N:o 1150/2000 2 artiklaan, jossa säädetään seuraavaa:

"1. Tätä asetusta sovellettaessa yhteisöille kuuluvaa maksua päätöksen 94/728/EY, Euratom 2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetuista omista varoista pidetään todettuna, kun tullilainsäädännössä säädetyt edellytykset maksun määrän merkitsemisestä kirjanpitoon ja sen tiedoksiannosta maksuvelvolliselle on täytetty.

1 a. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun toteamisen päivämäärä on tullilainsäädännössä säädetyn kirjanpitoon merkitsemisen päivämäärä.

_ _"

14 Asetuksen N:o 1552/89 6 artiklan 1 ja 2 kohdassa, joista on tullut asetuksen N:o 1150/2000 6 artiklan 1 ja 3 kohta, säädetään seuraavaa:

”1. Omia varoja koskeva kirjanpito hoidetaan kunkin jäsenvaltion valtionvarainhallinnossa tai kunkin jäsenvaltion nimeämässä laitoksessa ja se jaotellaan varojen luonteen mukaisesti.

2. a) Maksut, jotka on todettu 2 artiklan mukaisesti, otetaan kirjanpitoon viimeistään maksun toteamiskuuta seuraavan toisen kuukauden 19 päivään jälkeisenä ensimmäisenä työpäivänä, jollei tämän kohdan b alakohdasta muuta johdu. johdu.

b) Maksut, jotka on todettu ja joita ei ole otettu a alakohdassa tarkoitettuun kirjanpitoon, koska niitä ei ole vielä peritty ja minkäänlaista vakuuta ei ole toimitettu, otetaan erilliseen kirjanpitoon a alakohdassa säädetyssä määräajassa. Jäsenvaltiot voivat menetellä samalla tavoin, kun todetuista, takuiden kattamista maksuista syntyy erimielisyyttä ja niihin saattaa riita-asian käsittelyn vuoksi kohdistua vaihteluja.

_ _”

15 Asetusten N:o 1552/89 ja N:o 1150/2000 9 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kunkin jäsenvaltion on hyvitettävä omat varat 10 artiklassa määriteltyjen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti tilille, joka on avattu tätä tarkoitusta varten komission nimissä kyseisen jäsenvaltion valtionvarainhallinnossa tai sen nimeämässä laitoksessa.

– –”

16 Asetusten N:o 1552/89 ja N:o 1150/2000 10 artiklan 1 kohdan sanamuoto on seuraava:

”Sen jälkeen, kun [päätöksen 88/376/ETY ja päätöksen 94/728] 2 artiklan 1 kohdan a ja b kohdassa tarkoitetuista omista varoista on vähennetty kymmenen prosenttia perimiskuluihin mainitun päätöksen 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti, ne tuloutetaan viimeistään sitä kuukautta, jona maksu on 2 artiklan mukaisesti todettu, seuraavan toisen kuukauden 19 päivää seuraavana ensimmäisenä työpäivänä.

– –”

17 Näiden asetusten 11 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Asianomaisen jäsenvaltion on maksettava kaikista tämän asetuksen 9 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulle tilille tehtävien tuloutusten viivästyksistä korkoa, jonka korkokanta on kyseisen jäsenvaltion rahamarkkinoilla eräpäivänä lyhyen aikavälin rahoitukseen sovellettava korkokanta kahdella [prosenttiyksiköllä] korotettuna. Korkokantaan lisätään 0,25 [prosenttiyksikköä] kutakin viivästyskuukautta kohden. Korotettua korkokantaa sovelletaan koko viivästyksen ajalta.”

18 Näiden asetusten 17 artiklan 1 kohdan sanamuoto on seuraava:

”Jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarpeelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että 2 artiklan mukaisesti todettuja maksuja vastaavat määrät asetetaan komission käytettäviksi tämän asetuksen mukaisesti.”

Tullikoodeksi

19 Yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1; jäljempänä tullikoodeksi) 78 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos ilmoituksen tarkastus tai jälkitarkastus osoittaa, että kyseistä tullimenettelyä koskevia säännöksiä on sovellettu virheellisten tai puutteellisten tietojen perusteella, tulliviranomaisten on mahdollisesti annettujen säännösten mukaisesti toteutettava tilanteen korjaamiseksi tarvittavat toimenpiteet käytettävissään olevat uudet tiedot huomioon ottaen.”

20 Tullikoodeksin 201 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan tuontitullivelka syntyy, kun tuontitullien alainen tavara luovutetaan vapaaseen liikkeeseen.

21 Tullikoodeksin 217 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Tulliviranomaisten on laskettava jokainen tullivelasta johtuva tuonti- tai vientitullien määrä – – heti, kun niillä on käytettävissään tarvittavat tiedot, ja kirjattava nämä määrät tilikirjoihin tai muulle vastaavalle tietovälineelle (tileihin kirjaaminen).”

22 Tullikoodeksin 220 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos tullivelasta johtuvaa tullien määrää ei ole kirjattu tileihin 218 ja 219 artiklan mukaisesti, tai jos se on kirjattu tileihin lain mukaan kannettavaa määrää pienempänä, kannettava tai kannettavaksi jäävä tullien määrä on kirjattava tileihin kahden päivän kuluessa siitä päivästä, jona tulliviranomaiset ovat todenneet tilanteen ja voivat laskea lain mukaan kannettavan tullien määrän sekä osoittaa velallisen (jälkikäteen tapahtuva tileihin kirjaaminen). Tätä määräaikaa voidaan pidentää 219 artiklan mukaisesti.”

23 Tullikoodeksin 221 artiklan sanamuoto on seuraava:

”1. Tullien määrä on aiheellisella tavalla annettava velalliselle tiedoksi heti, kun se on kirjattu tileihin.

– –

3. Tiedoksiantoa ei voida toimittaa velalliselle enää, kun kolmen vuoden määräaika on kulunut siitä päivästä, jona tullivelka on syntynyt. – –”

24 Tullikoodeksin 224 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jos asianomaisen maksettava tullien määrä koskee tavaroita, jotka on ilmoitettu sellaiseen tullimenettelyyn, johon kuuluu velvollisuus maksaa tämä tulli, tulliviranomaisten on asianomaisen hakemuksesta myönnettävä tälle maksunlykkäys 225, 226 ja 227 artiklassa säädetyin edellytyksin.”

25 Tullikoodeksin 236 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Tuonti- tai vientitullit on palautettava, jos todetaan, että niiden määrä niitä maksettaessa ei ole ollut lain mukainen tai että niiden määrä on kirjattu tileihin 220 artiklan 2 kohdan vastaisesti.

Tuonti- tai vientitullit on peruutettava, jos todetaan, että niiden määrä niitä tileihin kirjattaessa ei ole ollut lain mukainen tai että niiden määrä on kirjattu tileihin 220 artiklan 2 kohdan vastaisesti.

Tulleja ei voida palauttaa tai peruuttaa, jos muun kuin lain mukaisen tullien määrän maksamiseen tai tileihin kirjaamiseen johtaneet seikat ovat johtuneet asianomaisen tietoisesta menettelystä.

2. Tuonti- tai vientitullit on palautettava taikka peruutettava hakemuksesta, joka on esitettävä kyseiselle tullitoimipaikalle kolmen vuoden kuluessa siitä päivästä, jona nämä tullit on annettu tiedoksi velalliselle.

Tätä määräaikaa on pidennettävä, jos asianomainen näyttää toteen, että ennalta-arvaamaton tapahtuma tai ylivoimainen este on estänyt hakemuksen esittämisen määräajassa.

Tulliviranomaisten on palautettava tai peruutettava tullit viran puolesta, jos ne itse havaitsevat mainitun määräajan kuluessa jonkin 1 kohdan ensimmäisessä tai toisessa alakohdassa tarkoitetuista tilanteista."

26 Tullikoodeksin 244 artiklan sanamuoto on seuraava:

"Muutoksenhaku ei estä riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa.

Tulliviranomaisten on kuitenkin lykättävä päätöksen täytäntöönpanoa kokonaan tai osittain, jos niillä on perusteltua syytä epäillä, että riidanalainen päätös ei ole tullilainsäädännön mukainen, tai jos on olemassa vaara, että asianomaiselle aiheutuu siitä vahinkoa, joka ei ole korvattavissa.

Jos riidanalaisen päätöksen perusteella on kannettava tuonti- tai vientitulleja, täytäntöönpanoa voidaan lykätä, jos tullien maksamisesta on annettu tai annetaan vakuus.

Vakuutta ei kuitenkaan tarvitse vaatia, jos sen vaatiminen voisi velallisen tilanne huomioon ottaen aiheuttaa vakavia taloudellisia tai sosiaalisia vaikeuksia.”

Asetus (EY) N:o 515/97

27 Jäsenvaltioiden hallintoviranomaisten keskinäisestä avunannosta sekä jäsenvaltioiden hallintoviranomaisten ja komission yhteistyöstä tulli- ja maatalousasioita koskevan lainsäädännön moitteettoman soveltamisen varmistamiseksi 13.3.1997 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 515/97 (EYVL L 82, s. 1) III osastossa säädetään jäsenvaltioiden hallintoviranomaisten yhteyksistä komissioon. Asetuksen 17 artiklan 2 kohdan nojalla komissio toimittaa kunkin jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille tiedot, jotka voivat olla näille avuksi tulli- ja maatalouslainsäädännön noudattamisen valvonnassa, heti kun kyseiset tiedot ovat sen hallussa.

28 Tämän asetuksen 20 artiklan 1 ja 3 kohdassa säädetään, että kun komissio toteuttaa yhteisön yhteistyöhankkeita ja hallinnollisia selvityksiä kolmansissa maissa, se antaa jäsenvaltioille tiedon näiden hankkeiden tuloksista.

Asian tausta

29 Saksaan tuotiin vuodesta 1994 alkaen Unkarista Suzuki- ja Subaru-merkkisiä moottoriajoneuvoja. Nämä moottoriajoneuvot tuotiin ETY:n ja Unkarin välisessä

assosiaatiosopimuksessa olevan tullietuuskohtelun, jossa tuontiin sovellettavan tullin määräksi oli sovittu 0 prosenttia, puitteissa maahan sellaisten EUR.1-tavaratodistusten perusteella, joissa tavaran alkuperäksi oli osoitettu Unkari.

30 Komission petostentorjunnan koordinointiyksikkö (jäljempänä UCLAF) ilmoitti 13.6.1996 Saksan viranomaisille toimitetun keskinäistä avunantoa koskevan tiedonannon englanninkielisessä versiossa ja niille tämän tiedonannon 28.11.1996 toimitetussa saksankielisessä versiossa epäilevänsä sitä, noudatetaanko tämän tuonnin osalta alkuperäsääntöjä. UCLAF kehotti Saksan viranomaisia pyytämään Unkarin viranomaisilta alkuperäilmoitusten jälkitarkastusta ja vaatimaan maksun takausta tai tullimaksujen tallettamista sekä aloittamaan kaikki oikeustoimet, joilla vanhentumisajat voitiin keskeyttää ja säilyttää mahdollisuudet kantaa tulli jälkikäteen. Tämän jälkeen komissio teki omia lisäselvityksiään, joihin kuului oli myös Unkarissa suoritettu tarkastuskäynti.

31 UCLAF ilmoitti 26.6.1998 päivätyllä keskinäistä avunantoa koskevalla tiedonannolla ”jäsenvaltioille, että Unkarin viranomaiset olivat toimittaneet kesäkuussa 1998 komissiolle tulokset yhteisöön EUR.1-todistusten perusteella vietyjen [Magyar Suzuki rt (jäljempänä Magyar Suzuki) -merkkisten] ajoneuvojen aseman osalta Unkarista suoritetuista tarkastuksista”. Kyseinen viranomainen ”oli todennut, että 58 006:lla ajoneuvolla ei ollut alkuperäasemaa – – ja että niille oli näin ollen annettu perusteettomasti EUR.1-todistus”. Tämän tiedonannon liitteestä käy ilmi, että alkuperäsääntöjä ei ollut noudatettu 14 440 Suzuki-merkkisen ja 4 683 Subaru-merkkisen moottoriajoneuvon tuonnissa Saksaan eli yhteensä 19 123 ajoneuvon tuonnissa.

32 UCLAF täsmensi samassa tiedonannossa, että sillä oli hallussaan ”yhteisön yhteistyöhankkeiden johdosta hallinnollisen yhteistyön puitteissa saatu todistusaineisto ”sekä ”Unkarin tullihallituksen antama virallinen vastaus lisätodistusaineistoineen (tietokonetiedostot ja paperiasiakirjat)”. Sitä paitsi ”[pöytäkirjan nro 4] puitteissa

EUR.1-todistusten jälkitarkastusta vaatineet jäsenvaltiot saavat suoraan niitä koskevat vastaukset".

33 UCLAF ilmoitti myös neljälletoista jäsenvaltiolle, joita kyseinen maahantuonti koski, toimittavansa "jäljennöksen kesäkuussa 1998 toimitetuista tiedoista sekä kokonaisen version tietokonetiedostoista ja ja niitä vastaavista asiakirjoista", "Unkarin tullihallituksen kanssa käydyn kirjeenvaihdon käännökset" sekä "tietokonetiedostot, unkarilaisten alkuperäisten tietojen pohjalta UCLAFin työstämät luettelot tapahtumista maakohtaisesti eriteltyinä".

34 UCLAF toimitti nämä asiakirjat ja tietokonetiedostot kirjeellä, jonka englanninkielinen versio toimitettiin Saksan viranomaisille 13.7.1998 ja sen saksankielinen käännös 18.8.1998. Niille toimitettiin näin ollen muun muassa 26.5.1998 päivätty kirje, jolla Unkarin viranomaiset olivat toimittaneet UCLAFille tarkastustensa päätelmät sekä asiakirjat ja tietokonetiedostot, joissa oli yksilöity ne ajoneuvot, joiden osalta alkuperäsääntöjä ei ollut noudatettu.

35 Kyseisestä 26.5.1998 päivätystä kirjeestä käy ilmi, että unkarilaiset viranomaiset olivat saaneet 15.5.1998 päätökseen tarkastuksen, joka koski Magyar Suzukin valmistamien ajoneuvojen alkuperää ja EUR.1-todistuksissa olevia tietoja. Kyseiset viranomaiset olivat todenneet suorittamansa tarkastuksen päätteeksi, että alkuperäsääntöjä ei ollut noudatettu tuotujen autojen erään osan osalta. Magyar Suzuki oli kuitenkin aloittanut tuomioistuimissa toimet, joissa se riitautti alkuperäsääntöjen soveltamisen. Unkarin viranomaiset ilmoittivat lisäksi tiedottavansa asiasta suoraan niille jäsenvaltioille, jotka olivat vaatineet tiettyjen EUR.1-todistusten jälkitarkastusta pöytäkirjan nro 4 nojalla.

36 Edellä mainitun 18.8.1998 päivätyn kirjeen saatuaan Saksan liittotasavalta pyysi useaan otteeseen komission Unkariin tekemän tarkastuskäynnin loppuraporttia. Se sai tämän raportin 2.3.1999.

37 Saksan tulliviranomaiset alkoivat 15.4.1999 kirjata tileihin tullien määriä sellaisista moottoriajoneuvoista, joiden tuonnissa Unkarin tulliviranomaisten mukaan ei ollut noudatettu alkuperäsääntöjä. Koska velalliselle tapahtuvalle tiedoksiannolle on asetettu tullikoodeksin 221 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä virkkeessä kolmen vuoden määräaika, tuontitulleja ei kuitenkaan voitu määrittää sellaisille ajoneuvoille, jotka oli tuotu ennen 15.4.1996. Tähän ajanjaksoon liittyviä omia varoja ei kirjattu kirjanpitoon eikä asetettu komission käyttöön.

38 UCLAFin seuraajaksi 1.6.1999 alkaen tullut Euroopan petostentorjuntavirasto (jäljempänä OLAF) ilmoitti 27.10.1999 päivätyssä keskinäistä avunantoa koskevassa tiedonannossaan jäsenvaltioille, että Unkarin viranomaiset olivat ilmoittaneet ”asiassa [Magyar Suzuki] uudesta kannasta”, joka vastasi toimivaltaisen unkarilaisen tuomioistuimen antamaa tuomiota. Sen mukaan osa sellaisista ajoneuvoista, joista Unkarin viranomaiset olivat aiemmin katsoneet, ettei niiden tuonnissa ollut noudatettu alkuperäsääntöjä, on kuitenkin katsottava Unkarin alkuperätuotteiksi.

39 OLAF muistutti tältä osin, että UCLAF oli toimittanut heinäkuussa 1998 unkarilaisten viranomaisten päätelmät, ”jotka ovat peräisin sellaisesta yhteisestä ja perinpohjaisesta tarkastuksesta, joka toteutettiin yhteisön delegaation kanssa vuoden 1998 ensimmäisen neljänneksen aikana”, sekä helmikuulta 1999 ”yleisen selvitysraportin, joka sisältää [sen] oman arvion ja [sen] omat päätelmät, jotka perustuvat [sen] omiin asiakirjoihin ja Unkarista ja muualta koottuihin todisteisiin” ja jotka olivat yhtäpitäviä Unkarin viranomaisten päätelmien kanssa.

40 OLAF katsoi, että ”Unkarin tuomioistuinviranomaisten Unkarin tullin ja unkarilaisen viejän välillä käydystä oikeusriidasta antamilla ratkaisuilla ei ole minkäänlaista välitöntä oikeudellista vaikutusta niihin tarkastuksiin, joita jäsenvaltioiden tulliviranomaiset suorittavat yhteisön toimijoiden maahantuomien tavaroiden aseman tutkimiseksi”.

41 OLAF totesi, että ”useita vuosia tarkastusten alkamisen ja useita kuukausia perinpohjaisen tarkastuksen jälkeen esitettyjä uusia seikkoja ei voida ottaa tutkittavaksi”, ja hylkäsi muodollisesti unkarilaisen tuottajan esittämät väitteet ja vahvisti vuoden 1999 helmikuun selvitysraportin liitteenä olevan erittelynsä.

42 Tämän seurauksena OLAF kehotti nimenomaisesti jäsenvaltioita jatkamaan kantamismenettelyitä ja ”perustamaan toimenpiteensä helmikuun 1999 yhteisön raportin päätelmiin”.

43 Saksan viranomaiset palauttivat tämän jälkeen tuontitullit sellaisten ajoneuvojen osalta, joiden unkarilaisen alkuperän viejämaan viranomaiset olivat vahvistaneet tässä valtiossa annettujen tuomioistuinratkaisujen seurauksena.

Oikeudenkäyntiä edeltänyt menettely

44 Komission virkamiehet totesivat Saksassa toukokuussa 2002 suoritetussa omia varoja koskevassa tarkastuksessa, että Saksan viranomaiset eivät olleet kantaneet tullia jälkitullauksin välittömästi unkarilaisten viranomaisten peruutettua kysymyksessä olevien maahantuotujen ajoneuvojen alkuperäilmoitukset eivätkä ne olleet siten tilittäneet omia varoja.

45 Saksan viranomaiset lähettivät nimittäin joulukuun 1996 ja marraskuun 1997 välillä tuotujen tavaroiden osalta ensimmäiset jälkitullausvaatimukset vasta 15.4.1999 ja vuoden 1996 huhtikuun ja marraskuun välillä tuotujen tavaroiden osalta vasta 20.4.1999. Koska ennen 15.4.1996 tuotuja tavaroita koskeva tullivelka oli jo vanhentunut, niihin liittyviä omia varoja ei ollut todettu.

46 Saksan viranomaiset selittivät 14.9.2001 päivätyssä kirjeessä, että tullivelkoja, jotka olivat jo vanhentuneita silloin, kun ne aloittivat jälkitullausmenettelyt, ei ollut todettu.

47 Komissio totesi 12.6.2003 päivätyssä kokouspöytäkirjassa ja 23.10.2003 päivätyssä kirjeessään, että kyseiset jäsenvaltiot, joista yksi oli Saksan liittotasavalta, pystyivät osoittamaan velallisen ja kannettavien tullien määrän viimeistään 18.8.1998 eli sinä päivänä, jona 26.6.1998 päivättyyn keskinäistä avunantoa koskevaan tiedonantoon liittyvien asiakirjojen ja tietokonetiedostojen viimeinen kieliversio toimitettiin. Tämän seurauksena jäsenvaltioiden, jotka eivät olleet ryhtyneet toimenpiteisiin tästä päivästä laskettavan kolmen kuukauden määräajan kuluessa, oli vastattava kaikista 18.11.1998 alkaen vanhentuneiden tullien määristä.

48 Komissio pyysi lisäksi kyseisiä jäsenvaltioita toimittamaan lisätietoja asianomaisista tuontitulleista. Se ilmoitti, että asiassa seuraa myöhemmin virallinen maksukehotus. Lopuksi komissio totesi, että maksun maksaminen asetetussa määräajassa auttaa välttämään viivästyskoron.

49 Saksan liittotasavallan viranomaiset ilmoittivat 30.3.2005 päivätyssä kirjeessä komissiolle, että asianomaisten tuontitullien määrä oli 408 735,53 euroa.

50 Komissio vaati kyseistä jäsenvaltiota asettamaan tämän määrän sen käyttöön kahden kuukauden pituisen määräajan kuluessa ja viittasi siihen, että viivästyskorot lasketaan tämän määrän saamisen jälkeen.

51 Saksan liittotasavalta ilmoitti 8.11.2005 päivätyllä kirjeellä komissiolle, että määrät oli maksettu 31.10.2005 ”sillä ehdolla, että yhteisöjen tuomioistuin antaa ratkaisun, jossa vahvistetaan komission oikeudellinen näkemys”, ja että se on maksanut määrän yksinomaan viivästyskorkojen välttämiseksi.

52 Saksan liittotasavalta viittasi 13.6.2006 päivätyssä kirjeessään uudelleen siihen, että sen käsityksen mukaan tullivelkaa ei ole syntynyt eikä velvollisuutta sen kantamiseen ole, ja kieltäytyi maksamasta komission 571 011,21 euron suuruiseksi vahvistamia viivästyskorkoja.

53 Komissio aloitti 18.10.2006 päivätyllä kirjeellä EY 226 artiklassa määrätyn jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn ja kehotti Saksan liittotasavaltaa esittämään huomautuksensa.

54 Katsottuaan, että 19.2.2007 päivätyssä kirjeessä saatu vastaus ei ollut tyydyttävä, komissio lähetti 29.6.2007 perustellun lausunnon, johon tämä jäsenvaltio vastasi 24.8.2007 päivätyllä kirjeellä.

55 Koska komissio ei ollut tyytyväinen saamaansa vastaukseen, se päätti nostaa käsiteltävänä olevan kanteen.

Kanne

Asianosaisten lausumat

56 Komissio arvostelee Saksan liittotasavaltaa pääasiallisesti siitä, että se on jättänyt kantamatta kysymyksessä olevat tullivelat, että se on asettanut siihen liittyvät omat varat käyttöön liian myöhään ja että se on kieltäytynyt maksamasta sen osalta kertyneitä viivästyskorkoja.

57 Komissio muistuttaa omien varojen liian myöhään tapahtuneen käyttöön asettamisen osalta, että asetuksissa N:o 1552/89 ja N:o 1550/2000 sekä tullikoodeksissa vaaditaan jäsenvaltioilta, että ne kantavat lain mukaan kannettavien tullivelkojen määrät sekä toteavat ja maksavat niihin liittyvät omat varat heti, kun niillä on velallisen ja kannettavien tullien määrän määrittämiseen tarvittavat tiedot.

58 Komission mukaan Saksan viranomaisille oli tiedotettu 18.8.1998 päivätyllä kirjeellä tiettyjen alkuperäilmoitusten peruuttamisesta ja että aikaisemmat tiedonannot ja asiakirjat olivat sisältäneet kaikki kysymyksessä olevien tullivelkojen kantamiseen tarvittavat tiedot.

59 Saksan liittotasavallan olisi pitänyt ennen tämän kirjeen toimittamisesta alkaneen kolmen kuukauden määräajan päättymistä todeta lain mukaan kannettavat määrät ja antaa ne tiedoksi velallisille, vaikka se olisi sen jälkeen joutunut Unkarissa vireillä

olleen oikeudenkäynnin takia luopumaan maksuista väliaikaisesti ja palauttamaan perityt määrät. Omat varat olisi pitänyt kirjata yhteisöjen tilille viimeistään 20.1.1999.

60 Komissio muistuttaa viivästyskoroista, että jäsenvaltiot ovat asetusten N:o 1552/89 ja N:o 1150/2000 11 artiklan nojalla velvollisia maksamaan viivästyskorkoja silloinkin, kun omiin varoihin kuuluvaa maksua ei voida enää todeta jäsenvaltioiden passiivisuuden takia. Saksan liittotasavallan on tämän takia maksettava korkoja 20.1.1999 ja 31.10.2005 väliseltä ajanjaksolta ilman, että se voisi vedota luottamuksensuojan periaatteeseen.

61 Saksan liittotasavalta väittää ensinnäkin, että asiassa on sovellettava pöytäkirjassa nro 4 olevan 32 artiklan 1 ja 5 kohdan määräyksiä eikä asetusten N:o 1152/89 ja 1150/2000 säännöksiä.

62 Toisin kuin tässä artiklassa vaaditaan, Unkarin viranomaisten päätelmistä ei Saksan liittotasavallan mukaan käynyt selvästi ilmi, olivatko asiakirjat aitoja ja olivatko kyseiset tuotteet alkuperätuotteita. Lisäksi nämä viranomaiset olivat viitanneet Magyar Suzukin vireille saattamiin oikeudenkäynteihin ja ainoastaan ilmoittaneet, että tarkastuksen lopulliset tulokset toimitetaan myöhemmin.

63 Toiseksi Saksan liittotasavalta muistuttaa siitä, että UCLAFin selvitysraportti on asetuksen N:o 515/97 nojalla tehdyn tarkastuskäynnin tulos. Tähän tarkastukseen osallistumattomana jäsenvaltiona Saksan liittotasavalta oli kuitenkin asetuksen N:o 515/97 nojalla suoritettujen yhteisön hankkeiden toteuttamista koskevien komission suuntaviivojen 4.5 kohdan, jonka mukaan mukaan jäsenvaltiot, jotka eivät osallistu hankkeeseen, pyytävät selvitysraportin ennen kuin ne ryhtyvät toimenpiteisiin maahantuojia kohtaan, mukaan oikeutettu odottamaan tarkastuskäynnistä laadittua raporttia

ennen kantamismenettelyihin ryhtymistä. Sitä paitsi OLAF kehotti itse 27.10.1999 päivätyssä keskinäistä avunantoa koskevassa tiedonannossaan jäsenvaltioita perustamaan toimenpiteensä tähän selvitysraporttiin.

64 Kolmanneksi Saksan liittotasavalta tukeutuu yhdistetyissä asioissa C-23/04–C-25/04, Sfakianakis, 9.2.2006 annettuun tuomioon (Kok., s. I-1265, 21 kohta) ja väittää, että sillä ei ollut valtuutta kantaa tulleja ennen kuin se tiesi Unkarissa vireillä olleiden oikeudenkäyntien lopputuloksen. Tullivelkojen vanhentuminen oli siten tietyissä tapauksissa väistämätöntä.

65 Saksan liittotasavalta väittää viivästyskoroista, että koska velvollisuutta omien varojen käyttöön asettamiseen ei ole, tämä liitännäinen velvollisuus on vailla perustetta.

66 Toissijaisesti kyseinen jäsenvaltio väittää, että komissio oli aikaansaanut perustellun luottamuksen siihen, ettei viivästyskorkoja ole maksettava, ilmoittamalla omien varojen komitean 2.7.2003 pidetyssä kokouksessa jaetussa asiakirjassa, että ”maksun maksaminen asetetuissa määräajoissa auttaa välttämään viivästyskoron”.

67 Lisäksi Saksan liittotasavalta katsoo, että koska asetuksessa N:o 1150/2000 ei ole erityistä säännöstä tileihin kirjaamisen eräpäivästä silloin, kun tullivelkojen määriä ei ole kannettu, komission on asetettava tämä määräaika. Komissio vahvisti kuitenkin vasta 12.6.2003 päivätyssä asiakirjassa määräajan omien varojen käyttöön asettamiselle. Näin ollen viivästyskorot on laskettava vasta tämän määräajan päättymisestä alkaen.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

Omien varojen käyttöön asettaminen

68 Aluksi on palautettava mieliin, että pöytäkirjassa nro 4 olevan 16 artiklan 1 kohdan nojalla Unkarin alkuperätuotteet saavat niitä yhteisöön tuotaessa etuuskohtelun, jos niistä esitetään EUR.1-tavaratodistuksen muodossa oleva alkuperäselvitys.

69 Tämän pöytäkirjan määräysten täytäntöönpanon varmistamiseksi on sovittu yhtäältä Unkarin viranomaisten ja toisaalta yhteisön viranomaisten ja jäsenvaltioiden viranomaisten välisestä hallinnollisen yhteistyön järjestelmästä.

70 Tämä järjestelmä perustuu samanaikaisesti sekä tehtävienjakoon että keskinäiseen luottamukseen kyseessä olevien jäsenvaltioiden viranomaisten ja Unkarin tasavallan viranomaisten välillä (ks. vastaavasti em. asia Sfakianakis, tuomion 21 kohta).

71 Tämän tehtävänjaon mukaisesti toimivalta valvoa Unkarin alkuperätuotteiden alkuperäasemaa kuuluu Unkarin viranomaisille. Koska nämä viranomaiset ovat parhaimmassa asemassa tarkastamaan suoraan tosiseikat, joista asianomaisen tuotteen alkuperä riippuu, nämä viranomaiset ovat pöytäkirjassa nro 4 olevien 17 artiklan 4 ja 5 kohdan ja 32 artiklan 3 kohdan nojalla vastuussa alkuperäsääntöjen noudattamisen tarkastuksesta silloin, kun ne antavat EUR.1-todistuksia tai suorittavat jälkitarkastuksia.

72 Pöytäkirjalla nro 4 käyttöön otettu hallinnollisen yhteistyön järjestelmä voi kuitenkin toimia vain silloin, kun tuojamaan tulliviranomainen tunnustaa viejämaan viranomaisten lainmukaisesti tekemät arvioinnit (ks. em. asia Sfakianakis, tuomion 23 kohta).

73 Tämän osalta tuojamaan viranomaisten on yhtäältä tunnustettava niiden EUR.1-todistusten pätevyys, joissa tavaroiden alkuperäksi todistetaan Unkari (ks. tämän osalta em. asia Sfakianakis, tuomion 37 kohta). Toisaalta Unkarin viranomaisten jälkitarkastuksen yhteydessä tekemät päätelmät sitovat tuojajäsenvaltiota.

74 Koska siis unkarilaiset viranomaiset osoittivat jälkitarkastuksen jälkeen pöytäkirjassa nro 4 olevan 32 artiklan 5 kohdan mukaisesti selvällä tavalla, että kysymyksessä olevia ajoneuvoja ei voida pitää Unkarin alkuperätuotteina, ja ne antoivat siten tuojamaan viranomaisille riittävästi tietoja, joiden perusteella nämä pystyivät katsomaan, että kyseessä olevat todistukset oli peruutettu, tuojamaan viranomaiset eivät enää saaneet myöntää kyseisille tavaroille pöytäkirjassa nro 4 olevan 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua etuuskohtelua.

75 Lisäksi sellaisissa olosuhteissa tuojamaan viranomaisten on varmistuttava asetusten N:o 1552/89 ja N:o 1150/2000 sekä tullikoodeksin nojalla, että yhteisöjen omat varat asetetaan nopeasti ja tehokkaasti käyttöön, että tullit kannetaan viipymättä jälkikäteen ja että niihin liittyvät omat varat todetaan.

76 Jäsenvaltioiden on nimittäin todettava yhteisöjen oikeus omiin varoihin heti, kun jäsenvaltioiden tulliviranomaiset voivat laskea tullivelasta aiheutuvien tullien määrän ja määrittää velallisen (ks. vastaavasti asia C-392/02, komissio v. Tanska, tuomio

15.11.2005, Kok., s. I-9811, 61 kohta). Kyseiset jäsenvaltiot ovat tämän seurauksena velvollisia ottamaan maksut kirjanpitoon asetuksen N:o 1552/89 6 artiklassa säädetyin edellytyksin (asia C-312/04, komissio v. Alankomaat, tuomio 5.10.2006, Kok., s. I-9923, 61 kohta).

77 Tässä asiassa Saksan liittotasavalta väittää, kuten tämän tuomion 62 kohdassa on muistutettu, että Unkarin viranomaiset eivät olleet osoittaneet selvällä tavalla, että alkuperäsääntöjä ei ollut noudatettu ajoneuvojen tuonnissa Saksaan, ja että sen oli näin ollen jatkettava tullietuuksien soveltamista kyseisten tuotteiden osalta.

78 Kyseistä argumenttia ei voida hyväksyä. Kuten tämän tuomion 35 kohdassa on palautettu mieliin, saatuaan päätökseen joidenkin jäsenvaltioiden ja komission vaatiman jälkitarkastuksen Unkarin viranomaiset olivat osoittaneet selvällä tavalla 26.5.1998 päivätyssä kirjeessä, että alkuperäsääntöjä ei ollut noudatettu tuotaessa Saksaan ne ajoneuvot, jotka ilmenevät kirjeeseen liitetyistä asiakirjoista ja tietokonetiedostoista, ja ne antoivat näin ollen tuojamaan viranomaisille riittävästi sellaisia tietoja, joiden perusteella nämä pystyivät katsomaan, että kyseessä olevat todistukset oli peruutettu. Nämä päätelmät olivat saman kirjeen mukaan lopullisia.

79 Kuten julkisasiamies on aivan oikein esittänyt ratkaisuehdotuksensa 64 kohdassa, näin ollen on todettava, että pöytäkirja nro 4 ei enää ollut esteenä sille, että Saksan viranomaiset epäävät etuustullikohtelun kysymyksessä olevien tuotteiden osalta.

80 Lisäksi on todettava, että Saksan viranomaiset pystyivät Unkarin viranomaisten toimittamien tietojen perusteella määrittämään velalliset ja laskemaan tullivelan määrät.

81 Edellä olevien seikkojen perusteella on todettava, että saatuaan 18.8.1998 päivätyn komission kirjeen, joka sisälsi Unkarin viranomaisten 26.5.1998 päivätyn kirjeen saksankielisen käännöksen sekä siihen liittyvät asiakirjat ja tietokonetiedostot, Saksan liittotasavallan oli kirjattava komission asettamassa kolmen kuukauden määräajassa lain mukaan kannettavien tuontitullien määrät tileihin jälkikäteen ja annettava ne tiedoksi velalliselle.

82 Kuten julkisasiamies on korostanut ratkaisuehdotuksensa 66 kohdassa, se, että Unkarin viranomaisten suorittamaa tarkastusta eivät pyytäneet Saksan viranomaiset vaan komissio, ei muuta sitä, että tuojamaan viranomaiset olivat velvollisia noudattamaan kyseisen tarkastuksen lopputulosta. Kuten edellä mainitussa asiassa Sfakianakis annetun tuomion 31 kohdassa on todettu, kyseinen tarkastus voidaan suorittaa paitsi tuojamaan viranomaisten pyynnöstä myös komission yksiköiden pyynnöstä, sillä komission tehtävänä on EY 211 artiklan nojalla huolehtia ETY:n ja Unkarin välisen assosiaatiosopimuksen ja sen pöytäkirjojen asianmukaisesta soveltamisesta.

83 Lisäksi toisin kuin Saksan liittotasavalta on väittänyt, kysymyksessä olevien tullien käyttöön asettamisessa tapahtunutta myöhästymistä ei voida perustella tässä asiassa sillä, että Saksan viranomaiset odottivat lisätietoja Unkarin viranomaisilta tai Magyar Suzukin Unkarissa vireille saattamien oikeudenkäyntien lopullista päätöstä, tai vielä vähemmän sillä, että ne odottivat UCLAFin rinnakkaisen selvityksen loppuraporttia.

84 Näin on ensinnäkin siksi, kuten julkisasiamies on esittänyt ratkaisuehdotuksensa 67 kohdassa, että vaikka Unkarin viranomaiset ilmoittivat 26.5.1998 päivätyssä kirjeessään lähettävänsä yksilölliset vastaukset EUR.1-tavaratodistusten jälkitarkastusta pöytäkirjan nro 4 nojalla vaatineille jäsenvaltioille, on selvää, että Saksan viranomaiset eivät ole kuulu tarkastuksen suorittamista vaatineisiin viranomaisiin eivätkä ne voi näin ollen väittää odottaneensa sellaista vastausta.

85 Toiseksi Saksan liittotasavallan edellä mainitussa asiassa Sfakianakis annetun tuomion perusteella esittämän sen väitteen johdosta, jonka mukaan sillä ei ollut valtuutta kantaa tulleja ennen kuin se oli tiesi Unkarissa vireillä olleiden oikeudenkäyntien lopputuloksen, on palautettava mieliin, että tuossa asiassa oli kyse siitä, että Kreikan viranomaiset kantoivat Unkarissa vuonna 1995 tuotujen Suzuki-merkkisten ajoneuvojen tuontiin liittyvät tullit jälkikäteen. Tullien kantaminen perustui Unkarin viranomaisten pöytäkirjan nro 4 nojalla suorittaman EUR.1-tavaratodistusten jälkitarkastuksen päätelmiin, joita oli muutettu unkarilaisten tuomioistuinten ratkaisujen perusteella.

86 Edellä mainitussa asiassa Sfakianakis annetun tuomion 43 kohdassa todettiin, että ETY:n ja Unkarin välisessä assosiaatiosopimuksessa määrätyn tullien poistamisen tehokkaan vaikutuksen kanssa ristiriidassa ovat hallinnolliset päätökset, joissa määrätään tulleja ja jotka tuojamaan tulliviranomaiset tekevät ennen kuin niille on ilmoitettu jälkitarkastuksessa tehdyistä päätelmistä tehtyjen muutostenhakujen lopullisesta tuloksesta, kun viejämaan viranomaisten, jotka alun perin antoivat EUR.1-tavaratodistukset, päätöksiä ei ole peruutettu tai kumottu.

87 Kuitenkin, kuten julkisasiamies on korostanut ratkaisuehdotuksensa 56 ja 57 kohdassa, tässä toteamuksessa otettiin huomioon se, että Kreikan viranomaisilla ei ollut edellä mainitussa asiassa Sfakianakis riittävästi sellaisia tietoja, joiden perusteella nämä olisivat pystyneet katsomaan, että kyseessä olevia EUR.1-tavaratodistuksia ei ollut peruutettu. Tuon tuomion 41 kohdasta käy nimittäin ilmi, että Unkarin

viranomaiset olivat nimenomaisesti ilmoittaneet Kreikan viranomaisille, että ne EUR.1-tavaratodistukset, jotka koskivat ajoneuvoja, joiden ulkomaisen alkuperän valmistaja oli nimenomaisesti myöntänyt, oli peruutettu. Sen sijaan ne eivät olleet esittäneet mitään tällaista oikeudenkäynnin kohteena olevien todistusten osalta, ja kuten tuon tuomion 11 kohdasta ilmenee, ne jopa pyysivät Kreikan toimivaltaisia viranomaisia olemaan kärsivällisiä ja lykkäämään kansallisessa tuomioistuimessa kyseessä olevien tullien kantamista.

88 Näin ei kuitenkaan ole nyt esillä olevassa asiassa. Unkarin viranomaiset olivat nimittäin esittäneet 26.5.1998 päivätyssä kirjeessään selvällä tavalla, että ajoneuvoja ei voitu pitää Unkarin alkuperätuotteina, ja ne olivat antaneet näin ollen tuojamaan viranomaisille riittävästi sellaisia tietoja, joiden perusteella nämä pystyivät katsomaan, että kyseessä olevat todistukset oli peruutettu. Kuitenkin, kuten nyt esillä olevan tuomion 73 kohdasta käy ilmi, viejämaan viranomaisten suorittamien jälkitarkastusten päätelmät sitovat tuojamaan viranomaisia. Näin ollen vastoin sitä, mitä Saksan liittotasavalta on väittänyt, se seikka, että Unkarin viranomaiset ilmoittivat nimenomaisesti myös vireillä olevasta oikeudenkäynnistä, jossa jälkitarkastuksen päätelmät on riitautettu, ei vaikuta Saksan viranomaisilla olevaan velvollisuuteen kirjata kyseisen tullivelan määrä tileihin ja antaa tullivelka tiedoksi ja todeta siihen liittyvät omat varat.

89 Koska kolmanneksi Saksan viranomaisilla oli sillä perusteella, että Unkarin viranomaiset olivat vahvistaneet lopullisella tavalla alkuperäsääntöjen noudattamatta jättämisen, riittävä peruste ryhtyä kantamaan kysymyksessä olevia tullivelkoja, Saksan viranomaiset eivät voi myöhässä tapahtuneen tullien kantamisen ja niihin liittyvän omien varojen käyttöön asettamisen myöhästymisen perustelemiseksi vedota UCLAFin kannan puuttumiseen eivätkä varsinkaan siihen, ettei Unkarissa suoritetun sellaisen tarkastuskäynnin yhteydessä tehdyn selvityksen loppuraporttia ollut, jonka UCLAF oli itse suorittanut samojen tavaroiden maahantuonnin osalta ja jolla oli suora yhteys Unkarin viranomaisten suorittamaan jälkitarkastukseen.

90 Lisäksi Saksan liittotasavallan väitteitä, joiden mukaan OLAF oli kehottanut itse 27.10.1999 päivätyssä keskinäistä avunantoa koskevassa tiedonannossaan jäsenvaltioita perustamaan toimenpiteensä UCLAFin selvitysraporttiin, ei voida hyväksyä. Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 90 ja 91 kohdassa, kyseinen jäsenvaltio on perustanut väitteensä tiedonannon suppeaan tulkintaan ottamatta ollenkaan huomioon sitä asiayhteyttä, jossa se on annettu.

91 Unkarin viranomaiset olivat nimittäin muuttaneet kantaansa vietyjen ajoneuvojen alkuperäsääntöjen noudattamatta jättämisestä kansallisten tuomioistuinten antamien ratkaisujen perusteella. OLAF ilmoitti tässä asiayhteydessä 27.10.1999 päivätyssä keskinäistä avunantoa koskevassa tiedonannossaan olevansa eri mieltä näiden viranomaisten kanssa ja kehotti kyseisiä jäsenvaltioita kantamaan edelleen kysymyksessä olevat tullit. OLAF vetosi UCLAFin suorittaman tarkastuksen päätelmiin ainoastaan kantansa vahvistamiseksi.

92 Sitä paitsi on korostettava, että se, että Saksan viranomaiset kantoivat kysymyksessä olevat tullit sen jälkeen, kun ne olivat saaneet Unkarin viranomaisten päätelmät, joissa oli todettu alkuperäsääntöjen noudattamatta jättäminen, ei vaikuta velallisen etuihin korjaamattomalla tavalla. Tulliviranomaiset saivat yhtäältä tullikoodeksin 224–230 artiklan nojalla myöntää velallisille maksuhelpotuksia. Toisaalta siltä osin kuin jälkeenpäin osoittautuisi, että tullien määrää ei ollut lain mukaan kannettava, viranomaisten on tullikoodeksin 236 artiklan mukaan palautettava tullit. Tämän osalta on todettava, että nyt esillä olevassa asiassa Saksan viranomaiset, jotka olivat kantaneet tullit ennen kuin ne saivat tiedon Unkarin tuomioistuinten päätöksistä ja viejämaan viranomaisten uudesta kannasta, todella palauttivat ne tullit, joita ei ollut lain mukaan kannettava.

Viivästyskorot

93 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että velvollisuus todeta yhteisöjen omat varat, velvollisuus tulouttaa nämä varat säädetyssä määräajassa komission tilille ja lopuksi velvollisuus maksaa viivästyskorkoa liittyvät erottamattomasti yhteen, ja viivästyskorot on maksettava riippumatta siitä, mistä syystä kyseisten varojen siirtäminen komission tilille on viivästynyt (ks. mm. asia 68/88, komissio v. Kreikka, tuomio 21.9.1989, Kok., s. 2965, Kok. Ep. X, s. 167, 17 kohta; asia C-363/00, komissio v. Italia, tuomio 12.6.2003, Kok., s. I-5767, 43 ja 44 kohta ja asia C-150/07, komissio v. Portugali, tuomio 22.1.2009, 62 kohta).

94 Asetuksen N:o 1552/89 11 artiklan mukaan asianomaisen jäsenvaltion on maksettava kaikista saman asetuksen 9 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulle tilille tehtävien tuloutusten viivästyksistä korkoa koko viivästysajalta (ks. asia C-460/01, komissio v. Alankomaat, tuomio 14.4.2005, Kok., s. I-2613, 91 kohta ja asia C-275/07, komissio v. Italia, tuomio 19.3.2009, Kok., s. I-2005, 66 kohta).

95 Lisäksi kyseisen asetuksen 11 artiklan sanamuodosta seuraa, että omien varojen käyttöön asettamisen viivästymiseen ei tarvita tämän tuomion 67 kohdassa mainitun kaltaista komission näiden varojen käyttöön asettamiselle asettamaa määräaikaa.

96 Hylättävä on myös Saksan liittotasavallan se väite, jonka mukaan sillä oli perusteltu syy odottaa, että sen ei tarvitse maksaa viivästyskorkoja.

97 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 112–114 kohdassa, Saksan liittotasavallan ei nimittäin voida katsoa asetuksen N:o 1552/89 10 ja 11 artiklan

selvien ja täsmällisten säännösten, 12.6.2003 päivätyn kokouspöytäkirjan sisällön, maksettavien korkojen huomattavan määrän ja tämän asian edeltävien tapahtumien takia saaneen sellaisia täsmällisiä, ehdottomia ja yhtäpitäviä vakuutteluita, joiden perusteella sille olisi voinut syntyä perusteltu luottamus.

98 Edellä olevista seikoista seuraa, että Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut asetuksen N:o 1552/89 2, 6 ja 9–11 artiklan eikä asetuksen N:o 1150/2000 samojen artiklojen mukaisia velvoitteitaan, koska se on antanut tullisaamisten vanhentua saamastaan keskinäistä avunantoa koskevasta tiedonannosta huolimatta ja maksanut myöhässä tämän osalta kannettavat yhteisön omat varat sekä kieltäytynyt maksamasta kertyneitä viivästyskorkoja.

Oikeudenkäyntikulut

99 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut Saksan liittotasavallan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska Saksa on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 88/376/ETY, Euratom soveltamisesta 29.5.1989 annetun neuvoston

asetuksen (ETY, Euratom) N:o 1552/89 2, 6 ja 9–11 artiklan eikä yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 94/728/EY, Euratom soveltamisesta 22.5.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 1150/2000 samojen artiklojen mukaisia velvoitteitaan, koska se on antanut tullisaamisten vanhentua saamastaan keskinäistä avunantoa koskevasta tiedonannosta huolimatta ja maksanut myöhässä tämän osalta kannettavat yhteisön omat varat sekä kieltäytynyt maksamasta kertyneitä viivästyskorkoja.

2) Saksan liittotasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset